

2 Mayo, 2025

E. Camps

L'artista Pere Noguera és un dels protagonistes de l'any 2025 en el terreny artístic. Cinc equipaments i institucions d'arreu del país, des de la Filmoteca de Catalunya fins al Terracota Museu de la Bisbal d'Empordà, impulsen una sèrie d'exposicions per repassar la figura d'un dels grans exponents de l'art conceptual a Catalunya.

PALAFRUGELL

Transcendència discreta

Nascut a la Bisbal d'Empordà (1941), localitat amb una llarga tradició terrissaire, Pere Noguera ha dut a terme, des dels seus inicis artístics, una revisió contemporània d'aquest material ancestral. Format a l'Escola Massana de Barcelona al costat de l'escultor Eudald Serra, ha exposat als principals museus i centres d'art del país. La tardor just abans de la pandèmia (2020), va presentar al l'Espai Volart de Barcelona (Fundació Vila Casas) «A tot li cal una paret», una exposició encara avui de referència comissariada per Vicenç Altaió que, en paraules del poeta i traficant d'idees, mostrava com «De fet, més que produir art, Noguera en tant que artista provoca paradoxes, pensament i coneixement».

Aquest és Pere Noguera: un artista situat «a la perifèria del vell sistema artístic» que, justament gràcies al fet de no trobar-se atrapat en el centre d'eres, ha pogut desplegar una visió crítica i a voltes escèptica de tot plegat. I, com no podria ser de cap altra manera, ho ha

Aquest és l'any de Pere Noguera. La seva intel·ligència creativa i la fidelitat a les seves arrels el converteixen en el nostre artista més imprescindible.

EUDALD CAMPS

fet anticipant-se a allò que després, en mans d'altres artistes de mirades menys afinades, hauria esdevingut manierisme contemporani. Per entendre'ns: Noguera prefigura, durant la dècada dels seixanta del segle passat,

l'atenció que l'anomenat «art povera» dedicarà, poc temps després, als objectes aparentment intranscendents i d'ús quotidià; als setanta, serà pioner en la utilització de fotocòpies i, més important encara, situarà la idea d'arxiu en el centre dels seus plantejaments; al llarg dels vuitanta, i sense deixar de banda el substrat precedent, explora totes les possibilitats de l'art d'acció i de la instal·lació a l'hora que assumeix, des d'una perspectiva irònica i crítica, la resta de formats genuïnament contemporanis, començant pel vídeo i acabant per l'escenografia teatral...

Tot plegat, insistim, té encara més sentit quan es fa des de la perifèria o evitant el centre: en un panorama cultural on la capital, Barcelona, sembla imposar-se a la resta del territori (eclipsada, al seu temps, per París, Londres i Nova York), Noguera inverteix les dinàmiques i exporta el seu «localisme militant» als espais desinfectats de la cultura més institucional.

La gràcia, en qualsevol cas, és que aquest «exportar» es pot fer des de dins mateix, és a dir, posant en valor allò que hauria estat proscriu pel centre tot i formar part del centre. Ens referim a les restes d'un naufragi com les que l'artista va escampar pels magatzems del Serrallo tarragoní (2002), o als plats de terra crua que va deixar que es dissolguessin, lentament, a la Torre Muntades de El Prat de Llobregat (2006): l'objecte descartat, la rampona, la runa, la resta industrial inservible, recuperen el seu sentit instal·lant-se en el buit.

Pere Noguera és l'artista català més interessant en l'actualitat. Com van Gogh, en fa prou amb un parell de sabates velles per parlar-nos del món. La paraula domesticada pels mitjans, en canvi, apareix rebregada, amunttegada a l'entorn de les restes d'un espai domèstic (la catifa) que fins no fa massa havia sigut sagrat. Res és sagrat avui en dia, tot i que en mans de Noguera tot ho és. ■

PERE NOGUERA
Can Mario,
Palafrugell

Pl de Can Mario, 7.
Fins al 23 de
novembre.
Caps de setmana de
16,30 a 20,30 h.